

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 64.697 van 20 februari 1997
in de zaak A. 73.226/X-7214.**

In zake : 1. Raphaël VER EECKE,
2. Susanne DIERICKX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat Ph. DECLERCQ,
kantoor houdende te KESSEL-LO,
Tiensesteenweg 275.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Raphaël VER EECKE en Susanne DIERICKX op 12 februari 1997 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de beslissing van 22 oktober 1996 van de gemachtigde ambtenaar waarbij aan de Intercommunale HAVILAND de verkavelingsvergunning wordt verleend voor de gronden gelegen te Grimbergen, in de wijk Kerkeblok, Sectie E, nrs. 395, 396 m t, 397 x y z, 398 a e g k h, 399 2;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 13 februari 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 februari 1997;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter
M. VRINTS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
M. DENYS, die verschijnt voor verzoekers, en van Advocaat Ph. DECLERCQ, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste
Auditeur J. BOVIN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1
en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State
slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij
uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten
onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende
noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen
worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten
akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de
onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of
verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel
kan berokkenen;

Overwegende dat blijkt dat voldaan is aan de
eerste voorwaarde; dat, wat de tweede voorwaarde
betreft, verzoekers in een eerste middel de schending
aanvoeren van de artikelen 6, 7, 18 en 19 van het
koninklijk besluit van 6 februari 1971 betreffende de
behandeling en de openbaarmaking van de verkavelings-
aanvragen, doordat de op 30 mei 1996 door de Intercom-
munale Haviland ingediende verkavelingsaanvraag niet aan
een openbaar onderzoek werd onderworpen op de wijze en
binnen de termijnen bepaald door deze artikelen;

Overwegende dat uit de neergelegde stukken blijkt dat van 30 mei 1996 tot 17 juni 1996 een openbaar onderzoek werd gehouden over de verkavelingsaanvraag, dat tijdens dit onderzoek één bezwaarschrift werd ingediend, dat het college van burgemeester en schepenen in zitting van 17 juni 1996 uitspraak heeft gedaan, niet alleen over dit bezwaarschrift, maar ook over de bezwaarschriften die waren ingediend naar aanleiding van een door dezelfde aanvrager met betrekking tot dezelfde gronden eerder ingediende verkavelingsaanvraag; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat het tweede middel is ontleend aan de schending van artikel 57bis van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw,

doordat de bestreden verkaveling nieuwe verkeerswegen, alsook de tracéwijziging, de verbreding of opheffing van bestaande gemeentelijke verkeerswegen omvat, zoals de bestreden bouwvergunning zelf vermeldt,

terwijl blijkens de tekst van de bestreden vergunning geen besluit van de gemeenteraad werd getroffen betreffende het tracé van de nieuw aan te leggen verkeerswegen, nu deze passage in de bestreden vergunning is doorstreept;

Overwegende dat uit de neergelegde stukken blijkt dat de gemeenteraad van Grimbergen op 27 juni 1996 zijn akkoord heeft betuigd met het tracé van de nieuwe wegen in de ontworpen verkaveling; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat het derde middel is ontleend aan de schending van artikel 16 van de wet van 26 juli 1962 betreffende de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden inzake de onteigeningen ten algemenen nutte, en uit de schending van het beginsel dat niemand zichzelf recht mag verschaffen,

doordat de onteigeningswet een mogelijkheid van herziening instelt binnen twee maand na betekening van het voorlopig onteigeningsvonnis,

en doordat dit voorlopige onteigeningsvonnis door de Vrederechter in casu nog niet is uitgesproken,

terwijl wanneer er een rechtsmiddel bestaat tegen een vonnis, niemand de uitvoering van dit rechtsmiddel mag onmogelijk maken;

Overwegende dat het middel als volgt wordt toegelicht :

"Intussen werd in het kader van de hangende onteigeningsprocedure het deskundig verslag neergelegd en besproken, en werd met betrekking tot de voorlopige onteigeningsvergoeding de zaak in beraad genomen door de Vrederechter te Wolvertem op 9 september 1996. Inmiddels is door de Vrederechter nog steeds geen voorlopig onteigeningsvonnis gewezen, zodat verzoekers nog steeds niet in staat zijn de wettigheid van de onteigening aan te vechten in graad van herziening voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel.

Het is evident dat verzoekers zich ten stelligste tegen de onteigening blijven verzetten, omwille van het feit dat deze onteigening niet het openbaar nut dient, doch slechts de financiële belangen van de Intercommunale Haviland die ter plaatse als bouwpromotor grote winsten wil maken. Het bewijs van dit louter winstbejag blijkt uit de weigering van Haviland om in te gaan op het aanbod van onder meer verzoekers dd. 19 augustus 1996 om de verkaveling te realiseren via een ruilverkaveling.

Uiteraard verzetten verzoekers zich om dezelfde reden tegen de uitvoering van de door de Gemachtigde Ambtenaar voor de Provincie Vlaams-Brabant afgeleverde verkavelingsvergunning, die zij middels onderhavig beroep aanvechten";

Overwegende dat niet het bestreden besluit, doch de omstandigheid dat de Vrederechter van Wolvertem de zaak van de onteigening in beraad heeft, verzoekers verhindert alsnog de herziening te vragen; dat de schending van "het beginsel dat niemand zichzelf recht mag verschaffen" niet wordt toegelicht; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig februari 1900 zevenennegentig om 17.15 uur, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M. VRINTS,	kamervoorzitter,
de HH.	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

M. VRINTS.